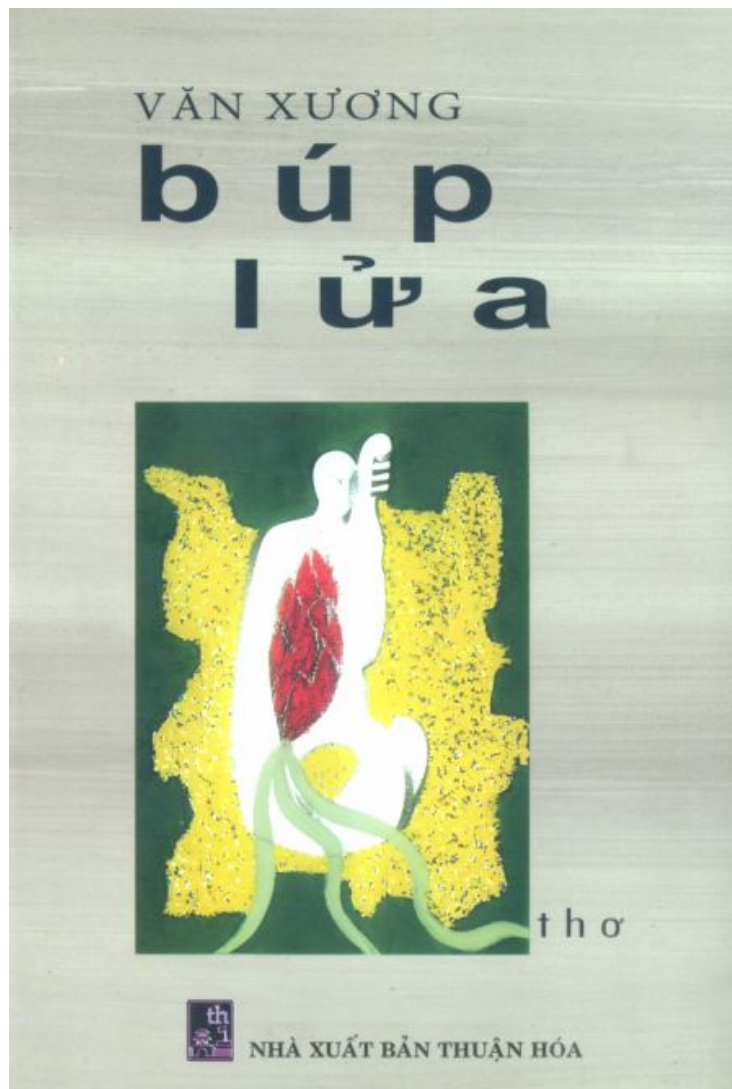

Lời bạt

Thơ và Tình yêu là một cặp song sinh, khóc chào đời trên đỉnh tâm hồn. Muốn mặt người trên hành tinh này chẳng ai giống hết ai. Thơ và Tình yêu mỗi người mỗi biệt.

Xét về mặt lý luận, đó là cặp phạm trù không thể quy nạp, có ai đó nói rằng: “ Thơ hay như người đẹp”. Người đẹp phát sáng sự quyến rũ, tạo hấp dẫn thu hút giác quan, còn thơ hay tác động vào tâm thức, khơi dậy một trạng thái tình cảm nào đó, vui, buồn, hưng phấn đôi khi đã đi vào quá vãng. Đời sống của cá thể cái đẹp chỉ mang tính thời gian còn thơ hay thì bất tử.

Lâu rồi tôi mới được đọc một tập trong trẻo như vậy. Tập thơ “Búp lửa” của Văn Xương. Những bài thơ thức dậy trong tôi kí ức xa xăm về những mùa thu vời vợi nơi có dòng sông quê bốn mùa quên ngủ thắm thiết trôi. Những mùa phượng ấu thơ, đắm say da diết cả kiếp người. Ta day dứt vì đã lỡ những mùa tóc ngắn, những nụ cười mộng như quả nhót, đã tưởng dật dưng của ta một mảnh tâm hồn. Đôi khi thấp thoáng trong cuộc đời ẩn hiện cặp lúm đồng tiền như vành nôi ru yêu, hôn ta lại một lần thêm chết. Chỉ còn thơ vẫn lẻo đẻo theo ta , lẻo đẻo những người như Cao Hạnh, Văn Xương, Sương Nguyệt Minh, Lê Quang Sinh. . . Những gã đã cũ càng mà lúc nào cũng ngỡ mình mười bảy tuổi.

*Thơ Văn Xương đẹp, khát vọng và buồn. Những mắt
mắt của mình, của người, qua hồn lặn xuống thành âm bản
tâm hồn những câu thơ: “ Nét chém vàng bóng lá thu rơi
hay ngắm hoàng hôn gửi buồn lên ngọn cỏ...” . Có những
câu thơ buồn như chớp mắt của người thiếu nữ xưa có khi
khoảnh khắc của câu thơ như nước mắt làm ướt cuộc đời:
“Tóc cứng, đêm mềm rụng trên gối ba lô... hay Lòng băng
khuâng lặng nhạt từng sợi gió/ Ngày xưa ơi vời vợi ướt bờ
mi...”...*

*Cảm ơn Văn Xương, cảm ơn những câu thơ đã cho tôi
nổi buồn về những tháng năm hồn nhiên trong trẻ. Mai rồi
những câu thơ sẽ đi xa đậu vào đâu đó trong lòng người.
Buồn, đẹp và thốn thức như dòng sông Hiền Lương quê anh.*

Hà Tĩnh: 2010
Nhà thơ Phan Tùng Lư

Búp lửa

Tặng Linh

Âm hưởng nào dâng anh khát vọng?
Dáng hình nào dặt anh tới mộng mơ?
Con gió nào nâng hồn anh bay bổng ?
Đưa anh về ngây thơ

*

Em là vàng trắng hoài vọng
dịu dàng, ngời suốt trong anh
Là hạt sương trưa nhiệm màu huyền diệu
cho miền anh khô khát đắm ngọt lành

*

Em là dòng sông ánh bạc
cho đời anh lấp lánh phù sa
Là ngọn đàn bầu rẽ lòng đêm huyền ảo
Anh với đất trời một kiếp ngân nga

*

Em là gừng thơm, em là muối đậm
Là hạt gạo heo may ru giấc ngủ cánh đồng
Em là búp lửa
Ngọn lửa tình đời bùng sáng giữa bão đông.

Cỏi Thiên đàng

Dịu êm trong giấc ngủ
Lời ru thêm nồng nàn
Đôi môi chúm chím nụ
Trôi vào cõi thiên đàng

Sân ga

Em lên tàu để lại cả trời thương
Cùng bề nhớ lặn đầy trong mắt
Em vội vã đưa bàn tay cắn chặt
Rung rung chiều tím sân ga...

*

Tiếng còi tàu hú dài diết da
Bao đôi mắt đắm chìm trong đôi mắt
Em ngoảnh mặt - Hoàng hôn vụt tắt
Xình xịch - con tàu, nghiền nát bờ anh...

*

Một cánh chim chơi vơi giữa trời xanh
Lả bóng xuống sân ga - khắc khoải

Anh muốn níu con tàu ở lại
Ngậm ngùi bờ bến khát khao...

*

Anh nghe tiếng ai thổn thức, nghẹn ngào
Vọng cùng tiếng con tàu chuyển bánh
Bóng hình ai nhòa trong lấp lánh
Bình minh lên con tàu sẽ quay về.

Neo đậu trong mơ

Xuân đến phương trời em xa lắc
Mỏng mảnh vàng trắng thương nhớ ơi!
Con tim thao thiết từng nhịp thở
Dòng nước trong veo giữ bóng người
Thuyền ai ngược sóng chông chênh quá...
Chờ hộ thương về bến nhớ tôi...

Có một mùa thu

Có một mùa Thu mãi mãi trong tôi
Giấc mơ – xanh màu khát vọng
Mây biếc trong, cuốn mình thành sóng
Ru tôi về phía trời xa

*

Có một mùa Thu chẳng thể nào qua
Mùa nhớ mong - hồng nụ cười ai bỏ ngõ
Biển xôn xao, ngàn trùng bông hoa nở
Trôi tôi vào bến mơ

*

Có một mùa Thu tràn ngập những ý thơ
Mùa cây lá rung ngân - long lanh màu mắt
Ngọn gió ngậm giọt sương trong vắt
Soi hồn tôi trong nắng hanh hao

*

Có một mùa Thu dâng trào
Sắc trời mới - đỏ tươi lấp lánh
Tiếng chim trong ngàn trái dài theo đôi cánh
Chuốt vào trời, xanh thỏn thức khôn nguôi

*

Có một Mùa Thu hoài mãi trong tôi...
Mùa Thu trong mắt em
Em ơi!

Các Nhà thơ, Nhà văn về dự Đại hội Nhà văn Việt Nam –
Khoá VIII, từ trái qua phải: Lê Quang Sinh, Văn Xương,
Hữu Thịnh (Chủ tịch Hội Nhà văn Việt Nam), Cao Xuân Sơn

Va len tine

Va len tine, Va len tine
ngọn lửa ru tình
nồng nàn, cháy bỏng
Say đắm, trào dâng

*

Va len tine, Va len tine
Em ở xa không thấy bóng hình
Hồng trong sâu thẳm
Đoá bình minh.

Giọt nhớ trên mắt ai

Giọt nhớ trên mắt ai
Gieo về miền xa thẳm
Ngồi xanh niêm say đắm
Long lanh ánh sương mai

*

Giọt nhớ trên mắt ai
Khát khao hình ngọn lửa
Rạo rực mầm đôi lứa
Cháy tạc lên hình hài

*

Giọt nhớ trên mắt ai
Lắng vào như rượu lạ

Xin em rót đầy ly
Say mà không ai cả

*

Giọt nhớ trên mắt ai
Trong như là sương vỡ
Tôi quay lại đường ngày
Gặp đêm trong giọt nhớ...

Mộng mơ

Gặp em trên trang sách
Dáng hình quá ngây thơ
Và tôi chàng lữ khách
Yêu nàng, yêu trong mơ

*

Dù tình là không thể
Chỉ là điều mộng mơ
Nhưng muôn đời vẫn thế
Có tình nào không thơ!

“...Hoàng hôn buông tím ngát phía chân trời, gió heo may se sắt thổi những đám mây tím buồn cuối thu bồng bềnh trôi, bên kia sông ngẩn ngơ tím một con đò... Tất cả như một bức tranh màu tím lặng đến nao lòng, một miền trầm ẩn khôn nguôi... Lung linh bóng một người thiếu phụ in hình xuống dòng sông màu mạn tím, mênh mang, vời vời, thao thiết chảy, mang theo những bông hoa cỏ may ngóng mong, đợi chờ...”

(Trích truyện ngắn Dòng sông miền cỏ may).

Hoa cỏ may

Hoa cỏ may, ời hoa cỏ may
Dòng sông vời vợi, sóng dâng đầy
Em nhuộm hồn tôi bằng hoa cỏ
Nên trọn đời trôi suốt bờ mong

Xoài cánh chim trời

Hoàng hôn rơi tím con đường
Dấu son lạc bước dặm trường chơi vơi!
Tôi như một cánh chim trời
Lẻ loi xoài cánh, rẽ rời, về đâu !?
Ngày đã dài, đêm hút sâu
Nhủ lòng, lòng những héo nhàu tương tư
Phải chăng tại sắc hương Thu?
Mà hồn tôi lạc mộng du ngọt ngào
Con tim hoá thạch thừa nào
Bỗng rung nhịp đá, quặn trào nhớ thương...

Hoài thu

Có những mùa Thu tôi đi qua
Vết bầm thời gian còn đọng lại
Để hồn ai nổi niềm tê tái
Nét chém vàng, bóng lá thu rơi...

*

Tôi theo mây mãi miết cuối trời
Thời gian níu bao mùa cây thay lá
Vết son thấm, nụ hồng lan trên má
Hơi ẩm lưu hoài trong da thịt, hồn tôi

*

Tôi lang thang theo tháng ngày trôi
Nhật bóng trắng xưa, xếp vào lối gió
Ngắm hoàng hôn gửi buồn lên ngọn cỏ
Nghe bàng hoàng, thảng thốt gọi Thu ời...

Sông xanh

Anh mang theo gió, cùng mây,
Gửi mưa vào nắng, gửi ngày vào đêm
Anh đem nỗi nhớ vào quên
Ủ nồng đáng trúc làm mềm bóng mai
Anh mang gieo hạt thài lài
Đợi mùa yếm thắm giêng hai mà hồng
Một rằng vợ, hai rằng chồng
Dòng sông xanh với mệnh môn bãi bờ!

Anh đi xa

Những ngày anh đi xa
mưa rơi tầm tã
Những giọt nước hôn tròn trên má
Ngẩn ngơ, ngẩn ngơ - Anh ơi!

*

Những ngày anh đi xa
Con tim em giục giã
Nhịp nhớ, nhịp thương, nhịp đợi, nhịp chờ

*

Những ngày anh đi xa
Anh có biết?
Những buồn thương da diết trong em
Như con thuyền lên đèn
Không cập được bến bờ hạnh phúc

*

Những ngày anh đi xa
Em lìa tổ ấm
Tổ ấm là nơi con chim bay về
Cất lên tiếng kêu thất thanh giữa bầu trời lạnh ngắt

*

Những ngày anh đi xa
Em như chiếc lá
Rũ mình trong băng giá

Chờ đến mùa Xuân

*

Biển đợi

Cuộc đời như biển cả
Mênh mông chẳng bến bờ
Nhịp đời thì hối hả
Như sóng xô vô bờ

*

Ngày hôm nay ra đi
Ngày mai sẽ qua đi
Từ muôn đời vẫn thế
Gần nhau rồi chia ly

*

Ta ví như con thuyền
Nổi trôi theo ngày tháng
Ta như cơn gió thoảng
Mơn man giữa khơi trùng

*

Gió căng buồm rong khơi
Thuyền buông dòng xa biệt
Mới ngậm ngùi luyến tiếc
Bến bờ neo thương đau

Em ơi! Ta yêu nhau
Như bờ dài sóng biếc
Suốt một đời tha thiết
Hợp tan và vui đầy

Tình em

Anh đưa em vào màn hình vi tính
để ngày ngày được ngắm em
nhưng điện mất - màn hình tắt lịm
em trốn tìm anh

*

Anh ghi em vào máy điện thoại
để em luôn bên mình
nhưng máy rơi - nỗi niềm sợ hãi
em rời xa anh

*

Anh tạc em trên những áng mây hồng
để em mãi là nàng tiên
Nhưng mây mãi mê trôi - và có ngày giông bão
Em chia lìa anh

*

Anh khắc em vào đá
để ngàn năm tình chẳng phai
Nhưng nước chảy - đá mòn!
Hình em sẽ mất

*

Anh đưa em vào câu thơ
Hoa lá hồn anh
....giấu kín.

Lưu	Ngay
Bang	Xưa
Khung	Ơi
Lặng	Vội
Nhật	Vội
Tung	cột
Sợi	Bơ
Gió	Mi

Sống chỉ

Áo đứt cúc hôm qua
Chiều nay anh đem lại
Bởi vì em ở xa
Nên chi anh mới phải
Xe chỉ và luồn kim
Ơi, khúc hát trái tim
Quặn mình trong sóng chỉ
Đơm nỗi nhớ mênh mang

*

Áo đứt cúc hôm qua
Chiều nay anh đem lại
Nỗi nhớ em diết da
Cuộn dâng lên hoài mãi
Ơi, mũi kim, đường chỉ!
Ơi, nỗi nhớ dịu êm!
Ướt bầm lên bờ mí
Ướt hồn anh đêm đêm...

Hồn xuân

Em ở xa

mùa Xuân vô tình quá!
Hoa lá tươi xanh
hoá thành cỏ lạ
Chồi non, lộc biếc tím lòng...

*

Em ở xa

mùa Xuân gieo băng giá!
Mưn mướt mưa rơi
ứ bầm trên má
Dòng sông quẩn trầu ru hời

Em ở xa

mùa Xuân đi vội vã!
Ngọn gió du xuân
bần thần hoang dã
Cánh chim buốt lả - chơi vơi...

Khi

Khi cuộc đời không còn niềm mong ước
Nỗi buồn là người bạn của tôi
Khi tình yêu trôi xuôi theo dòng nước
Tôi như cây gỗ mục toi bời

Ngoảnh mặt

Có một lần thấy em
Cúi đầu, không ngoảnh lại
Một người nhìn theo mãi
Bụi bay bờ mắt cay

*

Có một lần tình cờ...
Gặp em bên người ấy
Chiều bỗng dưng vô tình
Nhuộm màu giông bão vậy

*

Có một lần vô tình...
Em cài hoa màu tím
Thủy chung ơi thủy chung
Tàn ngần hay bịn rịn?

*

Một lần, chỉ một lần...
Ai người còn thấy nữa?
Một người, rồi một người
Đốt tôi thành ngọn lửa!

Cõi anh !

Sinh nhật anh!
Em ở xa không về được
Quà trao anh niềm nguyện ước
gửi vào giấc mơ
Oì! Những giấc mơ chẳng cạn bao giờ
Khôn nguôi, khao khát...

*

Sinh nhật anh!
"Thuyền độc mộc" trôi hoài thương nhớ
Hoa "Phắc Phiền" đặt ngược trái tim ai?
"Ao Tiên", mây gió - về lối cũ,
sương đầy vai, hóa đá hình hài...

*

Anh!
Non cao, biển rộng, sông dài
trọn cuộc đời em đi không hết
Em như hạt cát
Lặng sâu đáy Bể (*), Người ơi!

(*) Hồ Ba Bể

Không đề 1

Âm qua,
thức trắng cùng sao
Lắng nghe trong gió
lao xao em về
Nhớ ai?
lòng những náo nê!
Gọi em,
chỉ thấy bốn bề
bóng em...

Không đề 2

Anh rót chờ mong vào chén
Để men nồng đốt cháy thời gian
Anh ủ tình trong men đắng
Ngất ngưỡng say, uống cạn bão dông

Không đề 3

Tôi bỏ quên tôi những ngày qua
Mãi mê rong ruổi chốn trời xa
Hoá thân ong, bướm tìm nhụy lạ
Nghiệt ngã, buồn vui những chiều tà

Không đề 4

Anh như con thuyền nhỏ
Yêu suốt đời dòng sông
Em dạt dào nắng gió
Cho thuyền anh ngược dòng

Tà áo trắng

Tà áo trắng, đôi mắt tròn xa vắng
Năm tháng xa xăm, một thửa học trò
Tay vụng dại chút tơ hồng sắc nắng
Gió ngọt ngào trăng đầu tháng ngây ngô

*

Tà áo trắng, em ơi! Tà áo trắng
Đi gần trọn cuộc đời, hoa nắng còn vương
Em giấu gì trong mắt thời tím lặn
Mà mây trời, cứ xanh ngút mãi miền thương...

Trường xưa

“Nhân 30 năm trở lại thăm trường
Cấp 3B Vĩnh Linh 1977-2007”

Ba mươi năm thời gian trôi đi
Giờ lần dở phút giây đầu tiên ấy
Nghe trong tim hương men nồng thức dậy
Buổi ban đầu trang sách nguyên sơ

*

Có phải tình yêu giấu lên sóng mắt?
Có phải tình yêu mỗi lần vắng mặt?
Tiếng ve ran, nhành phượng đỏ sân trường
Những ngày dài nhớ nhớ, thương thương...

*

Ba mươi năm biết bao vấn vương
Xao xác bước, chân mềm qua lối nhỏ
Lòng băng khuâng lặng nhặt từng sợi gió
Ngày xưa ơi! Vội vội - ướt bờ mi...

*

Ba mươi năm thời gian trôi đi
Trong trang sách, phong thư tình chưa gửi
Nét bút vẫn xanh sao tóc đã bạc rồi
Xa xót lòng ta khẽ gọi: Người ơi...

Chiều Cửa Tùng

Cửa Tùng chiều nay trở lại
Không em sóng cũng ngại ngần
Vài con đò neo hờ hững
Làm buồn cả một bến mong

*

Cửa Tùng chiều nay trở lại
Đi tìm dấu chân trong mưa
Đôi Còng ôm nhau hi hã...
Bao giờ cho đến ngày xưa?!

*

Cửa Tùng chiều nay anh về
Lặng thầm đợi rồi sóng bể
Dấu chân cát phủ lâu rồi
Trăng sớm một vàng đơn lẻ.

Huế ngân nga

Đêm trên thành Huế
ngân nga...

Mưa rơi xao xác,
vần thơ bẽn lẽn

Bao giờ
vội nổi nhớ mong?
Bến bờ em - ngập
thác lòng anh - dâng...

Về cố đô

Một lần về lại Cố đô
Sông hương vẫn ngọt tiếng hò xa xăm
Áo em tím xuống ngày rằm
Tôi như lạc sỹ ướt đầm chiêm bao

Bắc Kạn xanh

Xanh rừng xanh ngút tận
Chiều mờ sương khói lan
Khua tay bên đỉnh dốc
Chạm vào mây đại ngàn

*

Đầu Đẳng hoa trắng xoá
An Mạ sóng nước lay
Trầm mặc Hòn Bà Goá
Hương lòng phảng phát bay

*

Trôi ngược dòng sông Năng
Mênh mang hồ Ba Bể
Muốn ngược đến vô cùng
Mắt em xanh đến thế!

*

Bắc Kạn ơi! Bắc Kạn!
Xao xác lòng “người ơi...!”(*)
Quan họ rồi trở lại
Cho xanh thêm núi đồi

(*) Lời bài hát: Người ơi, người ở đừng về

Yên Bái yêu thương

Tầm hện mãi nay mới về Yên Bái
Khúc đường quanh phố xá cũng quay vòng
Rừng cứ thắm mát xanh thời con gái
Nếp nhà sàn sương khói tầng không.

*

Tôi mãi mê theo tiếng khèn gọi bạn
Phố núi say như cốc rượu ngô chiều
Gặp sắc thắm áo người con gái Thái
Cứ giòng giăng như có lửa sau vai.

*

Theo chân em giữa trời nước Thác Bà
Nghe cá quẫy dưới mạn thuyền náo nức
Muốn ôm trọn núi rừng vào ngực
Ngại măng rừng, rau đắng chẳng riêng ai

*

Tôi vì thế thành nợ nần mưa gió
Ánh mắt em giông bão đã lâu rồi
Mai gặp lại đồng bằng bên cửa bể
Vẫn cháy lòng dẫu đặt tiếng khèn môi!

Các Nhà văn Quảng Trị về dự Đại hội Nhà văn Việt Nam - Khoá VIII
từ trái qua phải: Xuân Đức, Văn Xương, Hồ Sĩ Vịnh, Cao Hạnh

Trường Sơn

Anh là đỉnh trường Sơn cao vời vọi
Em là dòng Sê Pôn hiền dịu, êm đềm
Để bóng hình anh soi trên sóng biển
Để dòng em ôm ấp mãi tình anh.

Mãi xanh màu lá

Bảy năm sau tôi sẽ về chốn cũ
Tìm lại tôi, những ngày tháng xa xôi
Như dòng sông trữu nổi niềm mùa lũ
Một thời, một đời duyên nợ, đầy vơi!

*

Nếu bảy năm phải đi qua chiến tranh
Thời gian sẽ mãi dài như vô tận
Ký ức ngập tràn đau thương, thù hận...
Tìm lại ngày xưa, ai mất, ai còn?

*

Nếu bảy năm cho cuộc tình xa vợi
Nốt trầm thương dài bảy bảy năm sau
Ôi! Khoảng thời gian mỗi mong, chờ đợi

Ai lạc đường, ai còn lại bên nhau?

*

Nếu bảy năm trôi như một giấc mơ
Đó là thời gian trên đường danh vọng
Ấn dấu bon chen, ganh đua, ác mộng...
Tìm về ngày xưa, xa khuất bến bờ

*

Bảy năm sau, hằng số của thời gian
Thầm lặng nấu mình bao điều kỳ lạ
Với em - Mùa Thu mãi xanh màu lá
Rợp hồn tôi ngày tháng những băng khuâng.

Vĩ thanh

Sau chiến tranh em không là con gái
Thiếu nữ đội viên biệt động thành
Cô gái Thanh niên xung phong Trường Sơn
Lao tù, cực hình không khuất phục
Bom vùi, đạn rít... chẳng nao lòng
Bóc thời gian:

Không phải từng tờ lịch

Mà từng ngày dài trong hầm tối xà lim

Dầm dãi rừng sâu, nước độc...

Tóc cứng, đêm mềm rụng trên gối ba lô

Dù xe qua - lớp lớp sóng biển xô

Tình em chao theo cánh võng ...

Những bài hát mở đường dọc dài năm tháng

Và ánh mắt em ngời lên dưới tầng pháo sáng...

Niềm tin, hy vọng, đợi chờ...

Chiến tranh:

Em gói tuổi xuân: trong ngục tù, đạn bom, cơn sốt...

Trọn lời thề nguyện...

Hoà bình: Em chôn bóng mình vào đất nở thành lá
biếc, chồi non...

Con	Bom
Tim	Rung
Hoà	Nhịp
Thạch	Đá
Thưa	Quần
Nào	Trao
	Nhớ
	Thương

Âm hưởng tình yêu

*Nhà lý luận phê bình văn học
Lê Văn Thê*

Nhà văn Văn Xương xuất hiện trên văn đàn bằng hai tập truyện ngắn: Hoa gạo đỏ bên sông (NXB Văn học - 2006) và Hồn Trầm (NXB Lao động - 2008) được đông đảo bạn đọc yêu thích. Đọc hai tập truyện ngắn ấy tôi đã có nhận xét: "Đó là những bài thơ tình thời chiến viết bằng văn xuôi" (Một góc nhìn chiến tranh của Văn Xương - Sông Hương - 2009). Ấy là tôi đã nhận thấy ở Văn Xương một tâm hồn tao nhân, rất nhạy rung động trước những sợi gió, sợi nắng, trước những "cánh chim chơi vui giữa trời xanh", trước những tâm tình con người sâu lắng. Cùng một nhận xét như vậy Thạc sỹ Bùi Như Hải trong bài "Chất thơ trong truyện ngắn Văn Xương - nhìn từ tương tác thể loại" viết: "Văn Xương như một nhà thơ, một nghệ sĩ tài hoa dẫn dắt độc giả bước vào hiện thực chiến tranh đầy bóng râm". Thực ra từ dạo đó, Văn Xương đã có thơ in trong nhiều báo và tạp chí, đã được bạn đọc tiếp nhận, chú ý, đón chờ. Lần này anh cho ra đời tập "Búp lửa" gồm 34 bài, thực sự đóng góp vào làng thơ một tiếng ngân rung và sắc màu riêng biệt.

"Búp lửa" là tên đề tập thơ cũng là cái tit của bài thơ (Nếu tôi đoán không nhầm) anh tặng người vợ yêu quý của mình. Bài thơ thật là cảm động vì đó là tình lòng biết ơn người bạn đời đã mang đến cho anh hạnh

phúc lớn. Người ta thường nói: Đằng sau một sự thành công lớn của người đàn ông có bóng dáng của một người phụ nữ. Người phụ nữ ấy đã mang đến cho anh "khát vọng", "mộng mơ" sự "bay bổng". Nhà thơ thật tài khi viết: Em là vàng trắng hoài vọng/ Dịu dàng, ngời suốt trong anh/ Là hạt sương trưa nhiệm màu huyền diệu/ Cho miền anh khô khát đắm ngọt lành/ Em là dòng sông ánh bạc/ Cho đời anh lấp lánh phù sa/ Là ngọn đàn bầu rẽ lòng đêm huyền ảo/ Anh với đất trời một kiếp ngân nga/ Em là gừng thom, em là muối đậm/ Là hạt gạo heo may ru giấc ngủ cánh đồng/ Em là Búp lửa/ Ngọn lửa tình đời bùng sáng giữa bão dông".

Tình yêu là biển lớn của thi ca, con thuyền thơ chở hoài không hết, cánh buồm thơ chạy mãi không cùng. Một lần nữa Văn Xương rong ruổi trong biển tình ấy để được đắm say khi gần gũi, sung sướng khi được ngọt ngào, xa xót khi chia ly, buồn lặng tím lòng trong nỗi nhớ. Khi em lên tàu ra đi, Văn Xương thấy "Hoàng hôn vụt tắt/ Xìch xịch con tàu nghiền nát bờ anh.../ Một cánh chim chơi vui giữa trời xanh/ Lã bóng xuống sân ga - khắc khoải/ Anh muốn níu con tàu ở lại/ Ngậm ngùi bờ bến khát khao" (Sân ga). Tình yêu mãnh liệt nhưng không xô bồ, sự say mê của tuổi trẻ nhuần nhị với sự chín chắn của tình đời nhiều trải nghiệm. Nhớ nhau tới mức "Ngày đã dài, đêm hút sâu/ Nhủ lòng, lòng những héo nhàu tương tư/ ". Nhớ đến nỗi "Con tim hoá thạch.../ Bỗng rung nhịp đá quận trào nhớ thương" thì thật là hiếm có. Con tạo xoay vần, hợp tan, ly biệt

thường xảy ra ngoài ý muốn của con người, khó lường, khó biết trước. Nhận thức được điều đó, có được tình yêu thiêng liêng, dẫu chia xa, thương nhớ nhiều cũng không bao giờ bi lụy. Người đi tình yêu vẫn âm áp trái tim người ở lại: "Em ơi ta yêu nhau/ Như bờ dài, sóng biếc/ Suốt một đời tha thiết/ Hợp tan và vui đầy" (Biển đời).

Trong thơ Văn Xương tình người cảnh vật thiên nhiên luôn hoà quyện bổ sung và tô thắm cho nhau tạo nên một không gian tình yêu độc đáo. Dòng sông, núi non, mùa xuân, một sợi nắng, một giọt mưa, một cánh chim trời... Cùng biết thương, biết nhớ, cùng đau xót, thao thức với bạn tình. Cách biểu đạt đó giúp cho nhiều câu tưởng như tự sự hoá nên thơ, những câu thơ được chấp thêm cánh vút lên bay bổng. Cũng nhờ vậy, một số hình ảnh, một số tứ đã được các nhà thơ viết trong thơ của mình, Văn Xương sử dụng lại trở nên mới mẻ, sáng tạo. "Em ở xa, mùa xuân vô tình quá/ Hoa lá tươi xanh, hoá thành cỏ lạ/ Chồi non lộc biếc tím lòng" (Hồn xuân). "Mùa cây lá rung ngân - long lanh màu mắt/ Ngọn gió ngậm giọt sương trong vắt/ Soi hồn tôi nồng cháy những khát khao" (Có một mùa thu).

Tình yêu trong thơ anh có đủ cung bậc vui buồn, ôm ấp, chia xa, nhớ nhung, hoài vọng... Lúc trào lên như sóng, như có lửa ở bên trong, lúc lắng xuống sâu đậm, lúc hiện diện sóng đôi, cảm thức được nụ cười, ánh mắt, khuôn mặt... Lúc ẩn vào tâm thức, mắt nhìn không rõ, chỉ có trái tim bắt nhịp được hồn tình. Ấy là

lúc câu thơ mảnh mai như sợi tơ đàn, tiếng thơ nhẹ nhàng như tiếng

trúc. Có thể đọc thơ tình của Văn Xương khi bạn bè quây quần bên ấm trà, khi xen chương trình văn nghệ giữa những cuộc hội hè nhưng hợp lý, hợp tình nhất là đọc giữa đêm khuya, dưới ánh sao trời, khi sự xô bồ của thiên hạ đã lắng xuống nhường chỗ cho trăng lên, không gian se se cơn gió mát. Có vậy mới thấm tình thơ, cảm nhận được nhạc điệu và hiểu ý tưởng sâu xa nhà thơ muốn gửi gắm. Người nghe thơ mới được cái mang mác đọng lại trong lòng.

Ngoài thơ tình "Búp lửa" còn một số bài viết về Yên Bái, Bắc Kạn, ... những nơi anh đã từng qua và lưu luyến. Cảm động nhất là bài thơ viết về trường xưa một thời Văn Xương đã học. Anh ngỡ ngàng, thời gian sao đi nhanh quá "Nét bút vẫn xanh sao tóc đã bạc rồi". Về thăm trường cũ sau 30 năm, nhớ thầy, nhớ bạn, bờ mi không ngăn nổi nước mắt "Tiếng ve ran nhành phượng đỏ sân trường/ Những ngày dài nhớ nhớ, thương thương.../ Ba mươi năm biết bao vấn vương/ Xao xác bước chân mềm qua lối nhỏ/ Lòng băng khuâng lặng nhặt từng sợi gió/ Ngày xưa ơi! Vui vui - ướt bờ mi" (Trường xưa).

Đưa những bài thơ này vào tập, Văn Xương có ý làm phong phú thêm tình người, làm dân rộng không

gian tình yêu. Ngoài tình người với người, anh với em còn có tình yêu dòng sông Năng, Hòn Bà goá, Hồ Ba bể, Thác Bà... Những cựu thanh niên xung phong một thời chống Mỹ và con còng gió lẫn mình trên cát biển Cửa Tùng... Phải chăng biết yêu người mới biết yêu thiên nhiên, cây cỏ, hoa lá và ngược lại biết yêu quê hương, đất nước, tình người, tình đời mới sâu đến thế. Sự hoà quyện giữa cảnh vật và tình yêu, ngôn từ và suy tưởng, hình ảnh và cái cần biểu hiện, thực và ảo... đã làm nên âm hưởng tình yêu lấp lánh màu sắc riêng của Văn Xương, cũng là cái đi vào lòng người và làm tổ ở đó.

Văn Xương nói với tôi, vì quá bận, in tập thơ này rồi thôi anh không làm thơ nữa, dành tất cả thời gian còn lại để viết một tiểu thuyết mà bấy lâu anh đã chuẩn bị đề cương. Tôi không tin điều đó. Người ta nghiện thuốc lào "đã chôn điếu xuống lại đào điếu lên". Người nghiện thơ hơn nghiện thuốc lào nhiều lắm. Dù anh có dồn tâm huyết vào tiểu thuyết chắc chắn anh sẽ có thơ. Tôi và bạn đọc yêu quý anh đón đợi những bài thơ mới. Rất có thể là những tập thơ mới của anh.

Nhận xét về Văn Xương nhà văn Cao Hạnh viết: "Những câu văn không son phấn mà có sức hấp dẫn đến lạ kỳ" - (Lời giới thiệu tập truyện ngắn Hoa gạo đỏ bên sông).

Nhà lý luận phê bình Nguyễn Hoàng Đức viết: "Văn chương của tác giả là cái rất đáng để chúng ta bàn đến. Nó khá hay đã đành, nhưng đáng quý hơn cả thế,

nó mập mờ khai thị một con đường đi xa" – (Văn Xương - Một nhịp cầu bắc vào Văn học).

Nhà văn Sương Nguyệt Minh viết: Văn chương của Văn Xương "Vừa hiện thực, vừa trữ tình và nhân văn".

Th.S. Bùi Như Hải viết: Văn Xương như một nghệ sĩ tài hoa (đã dẫn)

Xin mượn lời các anh kết luận bài viết này.

L.V.T

Cung bậc tình yêu Trong bài thơ “Sân ga” của Văn Xương

Hoàng Thanh
Trường Đại học Khoa học Xã hội & Nhân văn

*Em lên tàu để lại cả trời thương
Cùng bề nhớ lặn đầy trong mắt
Em vội vã đưa bàn tay cắn chặt
Rung rung chiều tím sân ga...
Tiếng còi tàu hú dài diết da
Bao đôi mắt đắm chìm trong đôi mắt
Em ngoảnh mặt hoàng hôn vụt tắt
Xình xịch con tàu nghiêng nát bờ anh...
Một cánh chim chơi vơi giữa trời xanh
Lả bóng xuống sân ga - khắc khoải
Anh muốn níu con tàu ở lại
Ngậm ngùi bờ bến khát khao...
Anh nghe tiếng ai thốn thức, ghen ngào
Vọng cùng tiếng con tàu chuyển bánh
Bóng hình ai nhòa trong lớp lánh
Bình minh lên con tàu sẽ quay về.*

VĂN XƯƠNG

Tình yêu trong thơ của Văn Xương đa dạng và phong phú, giàu cảm xúc, cung bậc trầm bổng khác

nhau. Trong tình yêu có sự giận hờn, oán trách vu vơ, có nhớ, có thương, có hạnh phúc lẫn khổ đau, xót xa. Bài thơ “Sân ga” là một trong những tác phẩm tiêu biểu viết về tình yêu của anh, mang đến cho bạn đọc những xúc cảm chân thành về một mối tình trong sáng, tha thiết và đậm sâu...

Nơi sân ga đông đúc, tấp nập, hối hả, có biết bao niềm vui, nỗi buồn lẫn lộn: Chờ đợi, hy vọng và chia ly... Những cặp tình nhân tiễn nhau lên tàu. Họ bịn rịn, luyến tiếc, cố gắng kìm nén cảm xúc bằng những ánh nhìn, lời dặn dò, an ủi và cả những nụ cười... Nhưng tất cả đều vô ích, cảm xúc vỡ oà khi tiếng còi tàu hú dài. Người con gái vội vã đưa bàn tay cắn chặt để ép tiếng khóc vào trong. Người con trai nhìn theo mà tâm hồn ngơ ngẩn. Phải chăng đó là cảm hứng để Văn Xương viết bài thơ “Sân ga”.

Biệt ly trong cuộc đời ai cũng có. Mỗi người có một hoàn cảnh khác nhau. Nhưng dù cuộc biệt ly ở hoàn cảnh nào, thì cũng đều khiến kẻ ở người đi lưu luyến, xót xa, ngậm ngùi.

*“Em lên tàu để lại cả trời thương
Cùng bề nhớ lặn đầy trong mắt
Em vội vã đưa bàn tay cắn chặt
Rung rung chiều tím sân ga...”*

“Trời thương”, “bề nhớ” là hai cụm từ Văn Xương lựa chọn để nói về xúc cảm tình yêu. Đó là thứ tình cảm bao la, rộng lớn, mênh mông, mãnh liệt. Và nó như ngọn lửa cháy bùng thiêu đốt trái tim hai người yêu nhau.

Người con gái ra đi nhuộm cả bầu trời hoá màu thương nhớ. Trong phút biệt ly, cả hai cùng nén chặt

cảm xúc, cố tỏ ra mạnh mẽ trước mặt người thương. Nước mắt là điều không tránh khỏi. Nhưng người con trai đã cố gắng giữ chặt tận đáy lòng, người con gái vội vã, gấp gáp đưa tay cắn chặt, sợ rằng mình sẽ bật tiếng thốn thức. Có lẽ chính sự kìm nén đó đã đưa cảm xúc của hai người dâng lên đến đỉnh điểm.

Phút chia ly, không gian sân ga đều nhuộm màu thương nhớ. Cả con người lẫn cảnh vật đều dường như bị phá vỡ hoàn toàn bởi tiếng hú của đoàn tàu. Đó là lời giục dã, gấp gáp, là con dao cắt chia hai nửa trái tim, là đỉnh điểm tuôn trào cảm xúc. Người ta ngơ ngẩn nhìn nhau mà không nói nên lời. Ánh mắt đã nói lên tất cả. Có lẽ trong phút giây ấy không có thứ ngôn ngữ nào chan chứa hơn, cảm xúc hơn ngôn ngữ ánh mắt. Bởi đó là ngôn ngữ trái tim, ngôn ngữ tình yêu tha thiết.

“Em ngoảnh mặt hoàng hôn vụt tắt

Xìch xìch con tàu nghiêng nát bờ anh”

Hoàng hôn - thứ ánh sáng yếu ớt còn sót lại của ban ngày đã ra đi theo người con gái. Chàng trai sục sạo hoàn toàn, tất cả đã lui tắt một cách tàn nhẫn, đau đớn, xót xa là thứ duy nhất còn sót lại. *“Người đi một nửa hồn tôi mất/ Một nửa hồn tôi bỗng đại khờ”* (Hàn Mặc Tử)

Cánh chim dường như quá lẻ loi, cô đơn, không còn sức sống. Cánh chim ấy có lẽ cũng đã thấm nỗi đau chia ly, nỗi đau ấy khiến nó “lả” đi một cách đáng thương. Văn Xương miêu tả cánh chim không dùng từ “đỏ bóng” hay “in bóng” mà dùng từ “lả bóng”. Cánh chim ấy phải chăng là hình ảnh ẩn dụ cho nỗi đau của chàng trai. Nhịp hai câu thơ khá cao, ngân vang, kéo dài bỗng hạ xuống một cách đột ngột ở hai câu thơ:

“Anh muốn níu con tàu ở lại

Ngậm ngùi bờ bến khát khao”

Nhịp thơ hạ xuống đột ngột diễn tả nỗi đau trĩu nặng, khôn cùng của chàng trai. Trong lúc đau đớn tột cùng, dường như người ta dễ táo bạo và liều lĩnh hơn lúc bình thường. Chàng trai đem tình yêu, trái tim, khát khao hạnh phúc của mình hun đúc thành sức mạnh nhằm giữ con tàu ở lại. Đây là một ý nghĩ cuồng nhiệt và mạnh mẽ. Chàng dám bất chấp tất cả để giữ người yêu, dù việc ấy nằm ngoài khả năng thực tế.

“Anh nghe tiếng ai thốn thức nghẹn ngào

Vọng cùng tiếng con tàu chuyển bánh”

Tiếng thốn thức, nghẹn ngào ấy là của cô gái hay chính là sự thốn thức đang rung lên từng hồi trong lòng chàng trai. Theo tôi là cả hai, cô gái giờ đây đang thả trôi mình theo dòng nước mắt về bến bờ tình yêu của hai người.

“Bóng hình ai nhòa trong lớp lánh

Bình minh lên con tàu sẽ quay về”

Đây là lời thề hẹn gắn kết hai trái tim. Lời thề ước ấy như an ủi, sưởi ấm cõi lòng. Nó mở ra một hi vọng mới, một chân trời mới, một tương lai mới. Ấy là chân trời hạnh phúc sum vầy. Tất cả sự chia li, nước mắt ngậm ngùi đã lùi xa trước lời thề nguyện.

Lời thề ước ở cuối bài thơ đem đến cho cuộc tình sự trẻ trung, hi vọng, vui tươi, hạnh phúc. Giọt nước mắt giờ đây chỉ còn là kỷ niệm đẹp, nhắc nhở cho hai người biết giữ gìn và xây dựng hạnh phúc. Câu thơ cuối đã làm thay đổi toàn bộ âm hưởng của cả bài thơ. Thông qua bài thơ ta thấy một tâm hồn Văn Xương trong sáng, mãnh liệt, luôn lạc quan và yêu đời.

Ngoảnh mặt

Thơ: Văn Xương
Nhạc: Thanh Hải

Tự sự

có một lần thấy em vội đi không ngoảnh
lại một người nhìn theo mãi bụi bay
bờ mắt cay. Có một lần tình
cờ em bèn người say đắm và
tay cùng tay nắm một người đan bàn
tay. Có một lần vô
tình em cài hoa tím tím
nụ cười ai tắt lịm một người đau vào
tím một lần rồi một lần
ai người còn thấy nửa một người rồi một
người dốt vào tôi vào tôi.

Hoài thu

Thơ: Văn Xương
Nhạc: Quang Đông

Trữ tình - Sáu lằng

Có những mùa Thu___ tôi đi qua. Vết bầm thời gian___ còn đọng mãi.

Đề_hồn ai nỗi niềm tẻ tái. Nét chém vàng___ bóng lá___ thu rơi

Tôi theo mây mãi miết chơi vơi Thời gian niu bao mùa cây thay lá.

Đề_nụ cười ai nhàu trên má. Tim tôi nghẹn lạnh buốt___ bờ môi...

Tôi lang thang theo tháng ngày trôi Nhật bóng trắng xưa cay nồng ngọn gió.

Như có tiếng ai thì thảo đầu đó. Tim nát lòng___ thăm gọi mãi___ người ời.

XOÀI CÁNH CHIM TRỜI

Thơ: Văn Xương
Nhạc: Thanh Hải

Tha thiết - Trữ tình

Hoàng hôn rơi tím con đường dấu son lạc bước dặm trường Người
 ơi! Tôi như một cánh chim trời lẻ loi xoài cánh đã rời về
 đâu? Ngày mãi dài đêm rộng sâu nhủ lòng, lòng những héo nhàu tương
 tư. Phải em hương sắc Hoài Thu? Tuổi hồn tôi đắm lời ru ngọt
 ngào. Con tim hóa thạch thối nào Bồng rung nhịp đá quận trào nhớ
 thương. Con đường ơi! hỡi con đường xa xăm chi để dặm trường lòng
 Tôi Con đường ơi! hỡi con đường Xa xăm chi để hồn tôi dặm trường./.

MỤC LỤC

01. Lời bạt.....	03
02. Búp lửa.....	05
03. Cõi thiên đàng.....	07
04. Sân ga.....	08
05. Neo đậu trong mơ.....	10
06. Có một mùa thu.....	11
07. Va len tine.....	14
08. Giọt nhớ trên mắt ai.....	15
09. Mộng mơ.....	17
10. Hoa cỏ may.....	19
11. Xoài cánh chim trời.....	20
12. Hoài thu.....	21
13. Sông xanh.....	22
14. Anh đi xa.....	23
15. Biển đời.....	25
16. Tình em.....	27
17. Sóng chỉ.....	30
18. Hồn xuân.....	32
19. Khi.....	34
20. Ngoảnh mặt.....	35
21. Cõi anh.....	37
22. Không đề.....	39
23. Tà áo trắng.....	41
24. Trường xưa.....	42
25. Chiều Cửa Tùng.....	44

26. Huế ngẩn ngơ.....	45
27. Về Cố đô.....	46
28. Bắc Kạn xanh.....	47
30. Yên Bái yêu thương.....	49
31. Trường Sơn.....	52
32. Mãi xanh màu lá.....	53
33. Vĩ Thanh.....	55
34. Âm hưởng tình yêu.....	58
35. Cung bậc tình yêu trong bài thơ “Sân ga” của Văn Xương.....	65
36. Ngoảnh mặt - <i>Nhạc</i>	70
37. Hoài thu - <i>Nhạc</i>	71
38. Xoải cánh chim trời - <i>Nhạc</i>	72

BÚP LỬA

NHÀ XUẤT BẢN THUẬN HOÁ

33 CHU VĂN AN – HUẾ

ĐT: 054.3823847 – 3821228

Fax: 054.3848345

Email: nxbthuanhoa@vnn.vn

- Chịu trách nhiệm xuất bản:
- Biên tập:
- Bìa:
- Trình bày, sửa bản in:

In 500 cuốn, khổ 13 x 19 cm tại Công ty Cổ phần In và Dịch vụ TT Huế, 57 Bà Triệu Huế. Số đăng ký KHXB:

Quyết định xuất bản số: 01/QĐ-XBTH ngày 01/01/2011. In xong và nộp lưu chiểu tháng 01 năm 2011.

VĂN XƯƠNG

- *Tên thật:* Nguyễn Văn Bốn
- *Quê quán:*
 - Thôn Hiền Lương
 - Xã Vĩnh Thành
 - Huyện Vĩnh Linh
 - Tỉnh Quảng Trị
- *Hội viên Hội Nhà văn Việt Nam*
 - *Hội viên Hội VHNT tỉnh Quảng Trị*
 - *Cử nhân kinh tế*
 - *Nơi công tác:* VP. UBND tỉnh Quảng Trị

Các tác phẩm chính đã xuất bản:

Hoa gạo đỏ bên sông (Tập truyện ngắn)

- Nhà xuất bản Hội Nhà văn, năm 2006

Hồn trầm (Tập truyện ngắn)

- Nhà xuất bản Lao Động, năm 2008

Búp lửa (Tập thơ)

- Nhà xuất bản Thuận Hoá, năm 2011

In chung trong các tập truyện ngắn hay Việt Nam:

Tập truyện ngắn hay và đoạt giải Văn nghệ Quân đội

2005-2006

- Nhà xuất bản Phụ nữ

Tập truyện ngắn hay 2006 – 2007

- Nhà xuất bản Thanh niên

Tập truyện ngắn hay 2007 – 2008

- Nhà xuất bản Lao Động

Tập truyện ngắn tuyển chọn kỷ niệm

60 năm ngày Thương binh liệt sỹ 2007

- Nhà xuất bản Lao động.

Và nhiều tác phẩm khác in trên các tuyển tập truyện ngắn chọn lọc;

các báo, tạp chí Trung ương và địa phương

Giải thưởng văn học

- Giải ba cuộc thi truyện ngắn Tạp chí Cửa Việt, năm

2004 - 2005

- Giải B Văn học nghệ thuật Quảng Trị 2006

- Giải B Văn học nghệ thuật Quảng Trị 2009